

telser på det økonomiske og monetaristiske område, der rækker ud over det, befolkningen godkendte ved folkeafstemningen den 18. maj 1993. Det er lige nøjagtig det, som fru Anne Birgitte Lundholt ønsker, at ministeren skal gøre: påtage sig yderligere forpligtelser, der rækker ud over det grundlag. Og det er den saglige begrundelse for forslaget.

Der er en politisk uenighed mellem fru Anne Birgitte Lundholt og undertegnede, som vi ønsker at få afklaret, og vi håber naturligvis på, at der vil være et flertal for det synspunkt, vi har fremført, og ikke for det synspunkt, fru Anne Birgitte Lundholt har fremført. Men drop polemikken og lad os tage en diskussion om den saglige uenighed.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Her nåede vi jo til sandheden. Heldigvis er der da ikke flertal for hr. Keld Albrechtsens opfattelse af sagen.

Hvis hr. Keld Albrechtsen ellers vil høre svaret på sin egen korte bemærkning, så prøver jeg at give ham et svar på den – det vil hr. Keld Albrechtsen åbenbart ikke – men så vil jeg af hensyn til protokollen give svaret og sige: Hr. Keld Albrechtsen bekræfter nu, at selv om det er hans opfattelse, at den danske økonomiminister fuldt ud respekterer den folkeafstemning, som også alle partier herinde respekterer, vil hr. Keld Albrechtsen forhindre økonomiministeren i at varetage de danske økonomiske interesser i den kommende tid i EU.

Det er hr. Keld Albrechtsens formål og intet andet. Tak for den bekræftelse.

Anne Baastrup (SF):

Det er stor polemik om et forslag, som jo i virkeligheden skulle have været til behandling her i Folketinget, før Europaudvalget gav mandat.

Det får mig til at minde om SF's grundlæggende holdning, nemlig at i centrale og vigtige sager bør vi simpelt hen tage skridtet og åbne Europaudvalgets døre, fordi der jo klart er en interesse i, at befolkningen som sådan får indsigt i, hvad det er for et mandat, ministeren bliver sendt i byen med.

Det er mit klare indtryk, at ministeren bliver sendt i byen med et mandat, der omfatter A og B. Derudover har ministeren løbende haft et projekt, som SF har støttet, nemlig et projekt, der går på, at vi i Danmark, hvis ØMU'en overhovedet bliver til noget, så skulle have en eller

anden form for tilknytning til det ligesom til EMS-systemet.

Ministeren arbejder efter et snævert bånd. SF så gerne, at det blev et bredere bånd. Men nu får vi se, hvad ministeren ender med at komme hjem med.

Så er der spørgsmålet om anvendelsen af artikel 235. Grundlæggende er SF enig i, at det, at man overhovedet begynder at få brug for at anvende artikel 235 til noget, som er så centralt som en økonomisk monetær union, viser, at da man lavede Den Økonomiske og Monetære Union, var det ideologien og ikke omtanken, der lå bag projektet. At man så efterfølgende kommer og skal bruge artikel 235, ser vi som et pinligt tegn fra EF om, at da de lavede Maastricht-Traktaten – og det står så for deres regning – havde de ikke tænkt sig godt om.

Det her er et beslutningsforslag, som kommer post festum, og derfor tror jeg heller ikke, at Enhedslisten vil bringe det til afstemning. Men jeg synes alligevel, at det skulle have nogle bemærkninger med.

Elisabeth Arnold (RV):

Fra radikal side vil vi også gerne sige til økonomiministeren, at vi var meget tilfredse med den meget grundige og meget redelige besvarelse af de spørgsmål, der er i beslutningsforslaget her.

Jeg mener ikke, at Europaudvalget eller Folketinget har nogen som helst grund til at føle sig snydt eller fiflet med eller på nogen som helst måde ført bag lyset af den orientering og den mandatsøgning, som økonomiministeren har fået og søgt i Europaudvalget. Der har været rene linjer og åbenhed og fuld orientering, meget grundig orientering både før, under og efter hvert eneste møde.

Men jeg vil godt sige til Enhedslisten, at der jo er ting her, der leder tanken hen på, at man prøver at manipulere og fikle med Europaudvalgets arbejde. Der står udtrykkelig i bemærkningerne til forslaget, at økonomiministeren forud for EU's uformelle økonomi- og finansministermøde i Dublin den 21.-22. september ikke søgte mandat, og det burde hun have gjort.

Jeg vil gerne advare offentligheden mod at tro, at man kan søge mandat til et uformelt møde. Et uformelt møde kan der ikke træffes beslutninger på. Man kan snakke, man kan diskutere, man kan spise frokost, og man kan udveksle småbemærkninger, men man kan ikke træffe beslutninger, som har nogen som helst betydning eller retskraft nogen steder.